

Мій вірше, не ридай! Бо так велить судьба...

П'єр де Ронсар

Мій вірше, не ридай! Бо так велить судьба:
Нікому за життя не вславитись трудами.
Допоки не пройду через похмурі брами,
Мене ушанувать не зважиться юрба.
Тоді ж, коли літам загубиться й лічба,
Хтось прийде на Луар, принаджений піснями,
І подивується, що тут бродив гаями
Поет, чиїм ім'ям позначена доба.
Тож, вірше, не сумуй, бо доля невблаганна,
Чеснотам за життя не воздається шана,
А лиш умре поет – стає він божеством.
Ненависне усе в житті злові упертій,
Чесноти на весь світ засяють лиш по смерті,
Тоді без заздрощів шанують їх вінком.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра